

... SÅ LÄNGE MAN MÖRDAR ARBETET OCH GLÄDJEN OCH GODHETEN
SÅ LÄNGE SKALL VI KÄMPA FÖR SOLSKEN OCH ÅRING
FÖR RÄTTFÄRDIGHETEN OUMBÄRLIG SOM DAGLIGT BRÖD
FÖR FRIHETEN SOM ÄR DEN LUFT VI ANDAS, DEN DRYCK SOM SLÄCKER VÅR TÖRST
FÖR SKRATTET, FÖR LEKEN, FÖR GLÄDJEN SKALL VI KÄMPA

Vi kvinnor

I Demokratiskt Världsförbund

ÅRG. 6
1954
Nr 2

Vad händer?

Under de senaste åren har det gång efter annan framförts förslag från organisationer och enskilda att tvistefrågor mellan folken skall avgöras genom förhandlingar, ej med vapen i hand. Förverkligandet därav är ännu inte säkerställt. Ett av världens kanske grymmaste krig — kriget i Korea — har nyligen pågått och är knappast avslutat. Den s. k. atom-åldern har inträtt som möjliggör total och infernalisk förintelse. Vapen har uppstått som inte skänker lagrar åt segrarna utan låter dödens lie skövlande och ohejdat gå fram.

Men ändå! "Bland lik och spillror på en blodstänkt jord — —". De s. k. "fyra storas" utrikesministrar, USA:s, Englands, Frankrikes och Sovjetunionens, ha samlats i Berlin detta år för att dryfta världens öden. Det är Dulles, Eden, Bidault och Molotov som fått detta uppdrag. För de tre förstnämnda gäller det framför allt att ordna upp den tyska frågan efter Hitlers fall. För Molotov är detta även en viktig och nödvändig angelägenhet, men vilket dock bör ske i samband med en allmän avspänning

och jämvikt i världen. Och, som Molotov förut framhållit, en sådan avspänning kan inte uppnås så länge man vägrar den största av statsmakterna, Folkrepubliken Kina, inträde i Förenta Nationerna.

Förhoppningar och farhågor växla med anledning av mötet i Berlin. Att denna konferens kunde komma till stånd måste hälsas som ett tecken till samarbetsvilja, en vilja som man önskar all framgång. Men kanske bör man ej förbise de ord Molotov där yttrat: "Mr Dulles, när Ni betecknar ett tyskt bidrag till europaarmén som det bästa sättet att förebygga en tysk militarisering, bör Ni veta att Adenauer och hans medhjälpare redan nu drömmer om framstötarna bort mot Ural". "Mr Bidault, har Ni glömt hur mycket som har förstörts i Frankrike under den tyska militärstöveln?" "Mr Eden, har Ni glömt att Ni avgick ur brittiska regeringen 1938 som en protest mot förhandlingar med Hitler? Ni bör veta att en pånyttfödd tysk militarism oundvikligen kommer att leda till ett nytt Coventry."

Elisabeth Tamm.

Internationella kvinnodagen 1954:

En maning till kvinnorna i hela världen

Kvinnornas Demokratiska Världsförbunds Exekutivkommitté sänder från sitt möte i Genève hälsningar till kvinnorna i hela världen och manar dem att i år göra Internationella Kvinnodagen den 8 mars till en mäktigare manifestation än någonsin av vänskap och solidaritet mellan alla kvinnor — var de än befinner sig — som arbetar för att vinna och slå vakt om sina fulla rättigheter och säkerställa sina barns lycka och freden i världen.

Överallt i världen bär kvinnorna på samma förhoppningar, samma längtan. De vill ett liv i fred och lycka, rikt på alla de goda ting som gör livet värt att leva, och frihet att njuta detta goda. De vill ett liv som är sådant att människor överallt kan se mot framtiden utan fruktan, med hopp och tillförsikt om ännu lyckligare dagar som väntar.

Men nu vet alla kvinnor, både de som har ett rikt och fullt liv och de som kämpar mot fattigdom, olikställighet och förtryck, liksom de som arbetar för att bibehålla och utvidga de rättigheter de tidigare vunnit, att deras liv förmörkas av krigshotet.

Likväl, trots allt, tror vi fast att kvinnornas längtan efter ett fredligt och lyckligt liv inte är en fåfäng dröm. Den värld vi önskar kan bli vår — och

det är vår uppgift att tillsammans med alla människor av god vilja förverkliga den.

På Internationella Kvinnodagen kommer kvinnorna i hela världen att visa att de är fast beslutna att förvandla sina önskningar till en fast vilja och sin vilja till enad handling.

Världens kvinnor är en stor och mäktig kraft, en kraft som blir ständigt starkare ju närmare vi sluter oss samman.

Därför manar vi er, kvinnor i hela världen, att beslutsamt ena er för att

— säkra åt varje kvinna hennes rättigheter som moder, arbetare och medborgare;

— göra slut på de krig som pågår och bringa fred till varje land;

— säkra åt varje folk rätten att självt välja sitt sätt att leva och begära att tvister mellan nationerna löses med fredliga medel;

— kräva slut på upprustningen och förbud att använda atomvapen och andra massförintelsevapen;

— kräva att de medel som nu används för krigsförberedelser skall användas till förbättring av våra folks dagliga liv;

— bygga en värld av vänskap, en värld av fred

Fredrika Bremer på äldre dagar.

Fredrika Bremer är känd som den borgerliga svenska kvinnorörelsens moder. Hon föddes 1801 och dog 1865. Hon hann uppleva riksdagsbeslutet av 1858, genom vilket ogift svensk kvinna blev myndig vid 25 års ålder. Ett beslut som hennes beundrare tillskrev verkan av hennes roman *Hertha*, som utkom några år tidigare.

Fredrika Bremer hade dessförinnan publicerat en rad romaner med skildringar av svenskt borgerligt liv. Teckningar ur vardagslivet, *Grannarna*, *Presidentens döttrar* var väl de mest kända. I samtliga sina böcker kämpar hon mer eller mindre oförtäckt för kvinnans likaberättigande, men i *Hertha* sker det så öppet att boken gjorde skandal i det småborgerliga Sverige, trots att Fredrika Bremer då var en världsberömd författarinna.

För vår tids människor är *Hertha* hopplöst föråldrad. Den förefaller oss svulstig, sentimental och odrägligt fri från humor. Det mål den kämpade för: kvinnans myndighetsförklarande — d. v. s. att kvinnan själv skulle få bestämma över sina pengar — och kvinnans formella rätt till högre skolutbildning är för längesedan realiserade. Det är helt andra problem som är aktuella för kvinnorna

och blomstring, en värld av hopp och tillförsikt om mänsklighetens framtid.

Låt oss förena oss och göra Internationella Kvinnodagen 1954 till en stor dag i vårt liv, en dag som inspirerar oss i vår gemensamma uppgift att bygga en fredlig värld och skapa ett rikt, fritt och lyckligt liv åt varje familj i varje land.

Fil. lic. Eva Palmær:

Fredrika Bremers fredsappell

— ett hundraårsminne

i dag — och var det väl även då om vi tänker på folkets kvinnor, det stora flertalet.

Det var Fredrika Bremers stora begränsning som skriftställare och reformator att hon inte förmådde genomskåda de stora sociala och ekonomiska sammanhangen. Hon slog sig blodig mot de murar som omgärdade hennes egen tillvaro. Trots att hon tillhörde en mycket förmögen aristokratisk familj hölls hon i ekonomiskt beroende och en löjlig okunnighet. Vid vuxen ålder fick hon sätta sig på skolbänken för att inhämta vad gossarna fick lära sig redan i läroverken. Och vid något universitet fick hon givetvis aldrig studera.

Det är den borgerliga ogifta kvinnans problem som var Fredrikas och det var denna kvinnas problem som kom att dominera den s. k. kvinnorörelsen och som gjorde den så klickbetonad och steril. Kvinnomassorna, upptagna av barnafödande, äktenskapsfrågor och ekonomiska hemproblem drogs aldrig med i den rörelsen.

Den traditionella bilden av Fredrika Bremer som en liten behändig mamsell med gott hjärta och förstånd — förverkligad i brons i Humlegården i Stockholm där hon försiktigt tassar omkring på en gräsmatta — ger dock bara en del av den verkliga Fredrika Bremer.

Hon företog utsträckta resor som bl. a. omfattade två år i Amerika, resor till England, Palestina och Italien. En planerad resa till Moskva blev dock aldrig av. Genom sina resor kom hon i kontakt med tidens stora rörelser. Hon var bl. a. djupt intresserad av socialismen, som hon såg ur religiös synpunkt.

I Nord-Amerika vistades Fredrika från 1849 till 1851 och hon var ända nere i Sydstaterna. Hon tjusades av den pionjäranda som rådde där och, varmt religiös som hon var, intresserade henne särskilt det religiösa livet med de talrika sekterna. "Om någon deklarerade att det vore bättre att gå på huvudet än på fötterna, så skulle han säkert i Amerika få lärjungar som helhjärtat gick in för att pröva metoden" skrev hon i ett brev hem.

Särskilt intresserad var hon av kväkarna med deras sociala inställning och deras fredsarbete och av "shabers", en sekt som tillämpade en sorts privatkommunism.

Slaveriet och nöden i Sydstaterna upprörde Fredrika djupt. Hon vägrade t. ex. att delta i fester som arrangerats till hennes ära av rika slavägare.

Hon tjusades av negrerna, deras vänlighet, glättighet och storhet i sitt elände. Inte minst tjusades hon av deras sång och musik. Fredrika Bremer har säkert varit en av de allra första som förstått skönheten och poesin i 'negro spirituals'. Hon får bevittna en slavauktion och hon får veta att det i Charleston där hon vistas finns en kommunal piskningsanstalt för uppstudsiga negrer.

Fredrika tecknade gärna och många sådana här bilder sände hon hem till sina vänner från resan i Sydstaterna...

Efter amerikavistelsen stannade Fredrika ett par veckor i England och därifrån publicerade hon några artiklar i Aftonbladet. Mest av allt intresserade henne den socialism med kristen kooperativ bakgrund som företrädades av två engelska präster, professorn Frederick Maurice och skalden Charles Kingsley.

Bara ordet socialism var tillräckligt för att reta opinionen och Fredrika ansågs rentav för anstötlig. Hon var fullt klar över den fria konkurrensens faror, som hon sett fruktansvärda exempel på både i Amerika och England. Hon skriver i ett brev till sin gamle vän Böklin i sept. 1852:

"Tävlan är god och nödvändig. Men skall den vara som vargars tävlan om rovet eller ädla människors tävlan som ger medtävlaren "fair chance" och har Gud och rätt för ögonen? Därom är frågan. I England och även i Amerika är konkurrensen ännu till stor del föga bättre än vargarnas."

Sitt livs modigaste handling utförde Fredrika Bremer då hon 1854 — Krimkrigets år — i Londontidningen Times publicerade en inbjudan till all världens kvinnor att bilda ett fredsförbund.

"Vattendroppar", säger hon "har tillsammans bildat oceanen. Atomer har tillsammans bildat universum". Och hon avslutar sitt upprop med följande maning:

"Systrar, som vi ännu ej hört om men som vi tro och hoppas finnas i Asiens uråldriga riken, på Sibi-

riens stepper, i Rysslands kejsarstäder; systrar, vars sköna föredömen länge lyst oss ifrån västra Europas stater; och I, systrar i det stora landet bortom Atlantiska oceanen, vilkas hem vi nyligen lärt känna som plantskolor för alla kristna dygder, och I kristna kvinnor av Afrikas folk, kristna kvinnor på Söderhavets öar; milda älskande systrar över hela jorden, som vi tro på ännu innan vi sett, som vi älska ännu innan vi känna, räcken oss Era händer till ett förbund sådant det ännu aldrig knöts på jorden, ett förbund evigt såsom Guds eget väsen. Ty krigen skola upphöra, och 'tungomålen skola avkomma, och förståndet skall återvända, men kärleken skall icke vända åter; kärleken bliver evinnerliga'."

Samtidigt som appellen, som även innefattade en i detalj utarbetad organisationsplan, publicerades, förlöjligades den redaktionellt. Och med hån mottogs den av de flesta. Att kvinnorna skulle organisera en fredsförening ansågs både löjligt och dumt.

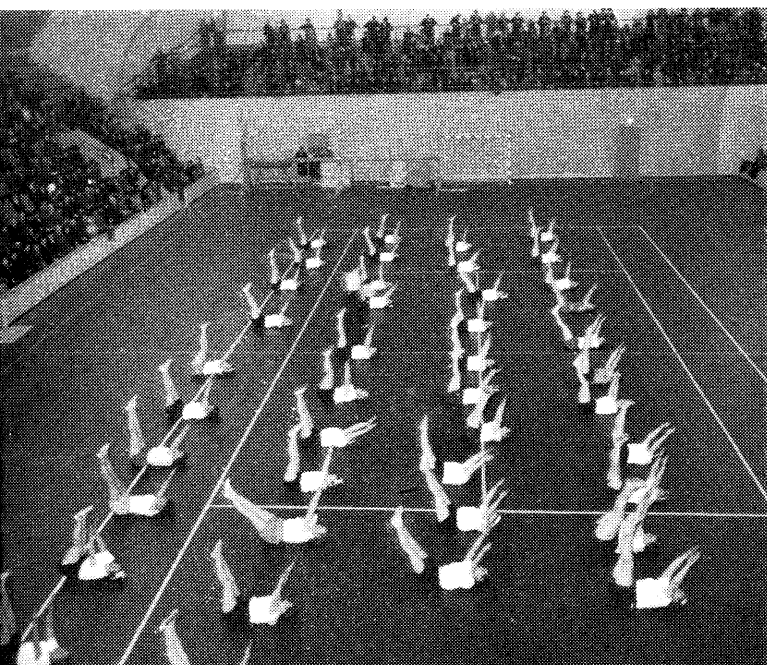

Här presenterar hon Lettis, den mörkhyade tjänsteflickan som tidigt varje morgon kom med en kopp kaffe...

Men Fredrika hade också sympatisörer — en av dem var Zacharias Topelius och till honom skrev hon:

"Det gläder mig att Ni delar min tro på ett fredsförbund sådant som jag tecknat det. Ja, jag är fullt viss på att denna tanke har en framtid, att den skall förverkliga sig på ett eller annat sätt. Tidens rörelse skall taga det utsädet med sig på sina vingar över hela jorden och låta det taga rot och uppväxa i alla länder, och dess frukt skall komma med i den andliga världs-handeln, utbytas och omsättas såsom andra tankens och mänskliga verksamhetens produkter emellan land och land."

Vi vet i dag i den stora världsomfattande fredsrörelsens tid att Fredrika Bremer blev sannspådd.

Husmodersgymnastiken kan nu se tillbaka på en 10-årig verksamhet. Och i Örebro — gymnastikstaden framför alla andra — har husmodersgymnasterna firat 10-årsjubileet bl. a. med en uppvisning i samband med Arbetsarnas Gymnastikförenings stora gymnastikgala. Konsumchefen dir. Hjalmarsson överräckte en vacker fana och tackade de duktiga husmodersgymnasterna för deras insats i landets största idrottskorporation.

sum. Här stod Konsum, som man hade lärt sig lita på i andra sammanhang, bakom det hela och det gav en viss garanti för att man inte behövde riskera att blamera sig eller göra sig till åtlöje.

— Hur ser det då ut i dag? Vilken omfattning har husmodersgymnastiken nu vid sitt 10-årsjubileum?

— I hela landet finns det f. n. 1.000 avdelningar med sammanlagt 35.000 gymnaster och här i Örebro har vi 14 avdelningar med 400—500 husmödrar.

Armar uppåt sträck - knäna nedåt böj...

Fru Vera Lindén är gymnastiklärarinna i Örebro och en av husmodersgymnastikens pionjärer. Hon har varit med från allra första början och har år från år kunnat glädja sig åt husmodersgymnastikens utveckling till en verklig massrörelse. Vi frågar Vera Lindén hur det egentligen gick till när man startade.

— Jag fick genom min man höra talas om att man vid Lillsved resonerat om något som man kallade för husmodersgymnastik. Det var redan 1939, säger Vera Lindén. — Det kan inte hjälpas, man skrattade nog lite åt tanken först och undrade hur i all världen det skulle gå till. Så kom kriget och planerna på att dra igång husmodersgymnastiken blev liggande i skrivbordslådan. Själv tänkte jag av och till på idén och 1942 började jag med en liten grupp i Vasaskolan i AGF:s regi. På hösten 1943 tog vi kontakt med Konsum i Örebro för att följa exemplet från Stockholm där man redan från början startade i Konsums regi.

Det delades ut reklamlappar i alla konsumbutiker och vår slogan visade sig god: Kom som du är! Och det gjorde dom sannerligen. Dom kom i städrockar, långbyxor, baddräkter, shorts och t. o. m. balettkjolar. Ett hundratal var det som anmälde sig redan vid starten.

En bidragande orsak till att det med en gång blev så stort intresse för saken sammanhänger nog med det förtroende som många husmödrar har för Kon-

sum. Och Örebro län har hävdat sig gott och framstår faktiskt som ett föredöme för hela landet.

— Vad är det då som gör husmodersgymnastiken så populär och vari anser Ni att dess största betydelse ligger?

Forts. å sid. 19

Två små som börjat tidigt med rytmik i Konsums barngymnastik.

Elin Wägner:

Mor Anna Greta

En klar, mild höstdag, mor Anna Greta tar upp potatis i sin täppa nedanför trädgårdsmästarbostaden. Hönsen kommer från rågräddan och vill hjälpa till att hacka, de springer om benen på henne alldeles som småbarn. Katten vilar på en potatissäck halvsovande i solskenet. Hennes unge kommer mot henne i stora mjuka språng, hon reser sig och möter honom, de ta varann om halsen, kyssas mitt på munnen och börja en lustig och vacker lek, tills kattan blir trött, tufsar till ungen och går och lägger sig igen.

Mor Anna Greta tar en stor rosenröd potatis ur jorden, torkar mullen av den och räcker fram den: Är den inte som en blomma? säger hon, ty hon är en poet och talar gärna i liknelser. När en kokar di, spricker di ut som roser. Här är en som ser ut som en snäcka. Ja, nu har jag till grisen och hönsen och far för hela vintern...

Mor Anna Greta har också en dag yste, nu när korna går på groe. Två stora kopparkar är fulla med mjölk, man ser bara en smal rand av den blanka rosenröda kopparn. Tre av hennes döttrar öser med skopor den löpnade mjölken ur kopparkaren ner i ostkorgarna, men det är mor själv som högtidligt kramar ostämnet till lagom konsistens. Snart har hon åtta ostar färdiga, och dem sköter hon som hon skötte sina barn, byter torrt på dem, vänder dem, smörjer dem, torkar dem, synar dem, tvättar barntvätt efter dem varje dag.

Men snart har ostarna kommit ur sitt värsta småbarnstadium, mor Anna Greta har inte några utesysslor heller, hon sitter i köket på Dunge och spinner. Slår man an ett samtal, så alltid har hon något nytt att berätta från sitt långa liv.

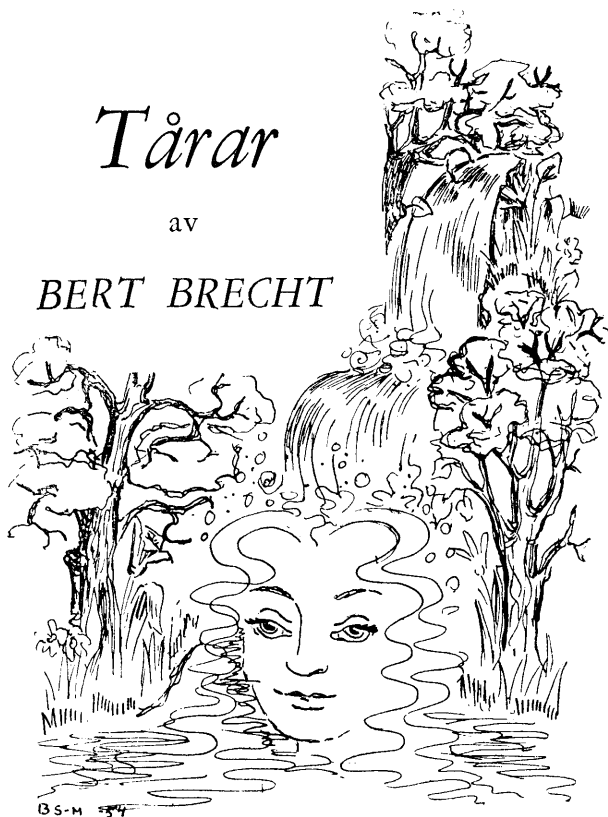
— Ja frun, nu är det färdigt. Nu ska den sista av flickorna få sig ett hem hon med, karlen kör dricka från Gustavsfors bryggeri, det är väl ett säkert arbete? Har frun hört när bonden som far arrenderade jordbiten av, skyllde just henne, min yngsta, för att ha baskat ner smörja i brunnen och förbjöd oss ta vatten? Ja, jag gick åt skogen för att gå ifrån alltihop, för när en bara har fattigdom och ungar och inget vatten... Och så kom jag till en sten jag aldrig hade varnat förr, så stor, vill jag säga, som sommarstugan om en inte räknar taket, för den var platt ovanpå och hade liksom trappsteg uthuggna, så en kom upp så lätt. Och där i själva stenen var en skreva full med vatten. Jag tyckte det var underligt, för vi hade haft torka i flera veckor. Så jag tömde och rensade skrevan men strax var hon lika full igen, så det var en källa. Men den som inte talte om för någon var jag fick vatten från sen, det var jag det.

"Har ni inte läst om änkans oljekruka?" sa jag till bonden, det var vad besked han fick.

Tårar

av

BERT BRECHT

*Jag hade lätt att gråta. Flod av tårar
kom ur mitt öga. Det var skönt att gråta.
Men jag har börjat resa mig, när någon sårar
och mina ögon börjar att bli våta.*

*"Gråt ut! Gråt riktigt över det som händer!"
skrek de. För dem var rådet säkert gott.
Jag dränkte vreden snällt i tårar blott,
när jag bort sönderslita dem med mina tänder.*

*Skall jag med tårar sörja mordet på min vän?
Är det ett fall, då viljen gråt kan räcka?
Å, torka ut, du sista tåreläcka,
låt mina ögon dröja i förstening sen!
Den glädjen att få gråta spar jag till de vårar,
när vi får — alla — gråta glädjetårar!*

*Svensk tolkning:
Ingeborg Björklund.*

Sådan är mor Anna Greta. Naturen anförtror henne sina hemligheter. Den är hennes vän, hennes råvarufyndighet, hennes apotek, hennes bönehus, salva och sanatorium. När hon berättar om allt vad hon hämtade, plockade, beredde, torkade och förvarade till utdrying av maten, till kryddor och läkedom och överraskning, så förstår man att en djup gammal kunskap och många färdigheter, många rikedomar gå förlorade för alltid, när hon lägger samman sina ögon.

(Ur "Dialogen fortsätter".)

Delbild av presidiet vid exekutivens möte i Genève: Fr. v. KD V:s generalsekreterare, Marie-Claude Vaillant Couturier, Maria Maddalena Rossi, Italien, dr. Andrea Andreen, professor Andics, Ungern, och, närmast dold av blomsterkvasten, Monica Felton.

Andrea Andreen:

Växande enighet mellan världens kvinnor

Är det verkligen sant? Ja, det blev man viss om under KDV:s exekutivmöte i Genève den 16—20 januari i år när man hörde 60 delegater från 31 länder berätta om det växande samarbetet mellan kvinnor ur skilda läger till försvar för kvinnornas rättigheter, för barnen och för freden. Den allmänna tendensen i alla länder med en splittrad kvinnorörelse är tydligen en växande enighet på arbetsplatser eller inom samhällen och ett samarbete kring vissa bestämda önskemål. Men det gavs också exempel på samarbete mellan olika kvinnoorganisationer.

I INDIEN finns det en nationell samarbetskommitté med ett hundratal medlemmar: parlamentsledamöter, borgmästare, skolrektorer, fackföreningskvinnor, socialarbetare, husmödrar. Denna kommitté skall ordna ett stort möte i maj och inbjuda kvinnor från grannländerna. I Bombay har flera kvinnoorganisationer haft gemensamma överläggningar om arbetslöshetsproblemet, gjort undersökningar, hållit demonstrationer, framlagt förslag till extra arbete. På andra ställen har dessa aktioner förenats med en kampanj för bättre arbetsvillkor. Man har också startat hjälparbete tillsammans med andra organisationer. I Kalkutta har kvinnornas aktioner lett till en sänkning av livsmedelspriserna. I Hyderabad har det bildats en kommitté av 14 kvinnoorganisationer för frågan om föda till folket. Samarbetskommittéer med andra kvinnoorganisationer finns på en mängd platser. De indiska delegaterna vid Köpenhamns-kongressen har hållit en mängd föredrag, skrivit tidningsartiklar, gett ut en broschyr om kvinnornas rättigheter. Resultatet är att Indiens kvinnor för

första gången börjat livligt intressera sig för kvinnors liv i andra länder. Den 8 mars samlar man kvinnorna kring några av huvudkraven i KDV:s deklaration om kvinnornas rättigheter.

I ENGLAND har det länge funnits en nationell kommitté för internationella kvinnodagen med ganska bred anslutning. Ur den har nu framvuxit "den nationella kvinnoöförsamlingen" (The National Assembly of Women) med Monica Felton som ordförande. Den är ej ansluten till KDV, men Monica Felton personligen är vice ordförande i KDV och deltog i denna egenskap. Under hösten 1953 organiserade de kooperativa kvinnogillena tillsammans med the National Assembly en namninsamlingskampanj mot prisstegringen med 2,5 miljoner underskrifter — män och kvinnor — och med en mängd lokala aktioner i samarbete med fackföreningar. Nu ämnar kvinnogillena utarbeta en budget för arbetarkvinnor och lägga fram den för finansministern när budgeten skall behandlas i april. En annan engelsk aktion riktar sig mot de ökade avgifterna på daghem, här har man också fått samarbete med fackföreningar. En ny just startad kampanj vänder sig mot det förslag till hyreshöjning som snart skall behandlas i parlamentet; här har man samarbete med hyresgästföreningar. The National Assembly har också tagit initiativ och nått vitt spridd enighet bland kvinnorna ifråga om grymheterna i Kenya, i fråga om det godtyckliga upphävandet av konstitutionen i Brittiska Guyana och förbudet för Janet Jagan att tala och när det gällt lagen om 2 års militärtjänst.

I FRANKRIKE är liksom i England frågan om prisstegringen och därmed kravet på lönestegring brännande aktuell, därav de stora strejkerna. Marie-Claude Vaillant-Couturier, KDV:s generalsekreterare sade att mer än hälften av löntagarna har mindre betalt än den stadgade minimilönen. Hon betonade också vikten av att samarbeta med olika grupper av kvinnor rörande deras speciella problem: löner för dem eller deras män, bostadsfrågor, socialförsäkring, kampanjer mot dyrtiden. Hon framhöll betydelsen av att söka samarbete med landsbygdens kvinnor och hon underströk också att man bör stödja andra organisationers initiativ när de är bra. Den franska sektionens appell för 8 mars manar främst till samling kring brännande fredsfrågor: "Kvinnor, mödrar, ni som är motståndare till den tyska militarismens pånyttfödelse, ni som genom er enighet kan förhindra att Bonnöverenskommelsen och Parisfördraget blir ratificerade, ni som vill att kriget i Indo-Kina skall upphöra — församla er den 8 mars på alla era hemorter".

I VÄSTTYSKLAND känner kvinnorna djup oro inför kasernbyggen som redan påbörjats, inför mängder av militära flygplatser, inför det faktum att 8 atomkanoner installerats i Rhenlandet-Pfalz och samtidigt oroas de av höjda livsmedelspriser och en förebådad hyreshöjning. Demokratiska kvinnoförbundet stödde i höstas den stora s. k. bunkerrörelsen — ännu bor 5,2 miljoner människor i Väst-Tyskland, därav 50 % barn, i bunkers och baracker. Före

Det kort den italienska sektionen låtit trycka till 8 mars och som i korthet anger kvinnornas krav.

jul genomfördes av kvinnor inom och utom KDV en aktion mot värnpliktslagen, för höjd levnadsstandard och för framgång åt 4-maktskonferensen. KDV-sektionen har också sökt nå industrins kvinnor, få dem att kämpa för lika lön och vara mer aktiva i fackföreningarna. Det är sektionens förtjänst att ett kemiskt bolag slutit ett avtal som ger kvinnor samma lön som män. Man har också uppnått att flera av våra medlemmar blivit funktionärer i fackföreningar. I Konsumföreningarna där det finns 6 miljoner medlemmar, därav 80 % kvinnor, har man nu fått ökade möjligheter till samarbete. I Västtyskland skall 8 mars bli en höjdpunkt i kampen mot Bonn- och Parisfördragen.

I ITALIEN firar man i år 10-årsminnet av motståndsrörelsens födelse, då uppstod även de "kvinnogrupper för försvar" som blev en av grundstenarna till den italienska kvinnounionen, dvs. KDV:s italienska sektion. Denna sektion är nu mycket stark och har ett så vitt utgrenat samarbete med kvinnor av olika kategorier att den svårigen kan ange sitt egentliga medlemsantal. Men det gör inte så mycket för man har tre säkra inkomstkällor: främst tidningen (egentligen är det nu utom veckotidningen *Noi Donne* också en liten lättläst månadstidning och en barntidning) vidare mimosaförsäljningen den 8 mars och slutligen en kvinnornas väggkalender. Sektionen började 1946 med 4 anställda, nu har man tre våningar i ett nybyggt hus och 70 anställda. Omedelbart efter exekutivmötet hölls i Florens en konferens med 1000 deltagare, dels från KDV-sektionen, dels valda på arbetsplatser. Ämnet var främst de mångenstädes oerhört dåliga arbetsförhållanden som kvinnor har inom industrien, som telefonister etc. Till 8 mars har man låtit trycka ett särskilt kort som i korthet anger kvinnornas krav: respekt för kvinnornas värdighet och erkännande av deras rättigheter, försvar av familjen, försvar av freden. Det kortet skall spridas från dörr till dörr — 3 miljoner exemplar — och man skall på det sättet få en väldig anslutning till 8 marskraven.

Detta är redan för långt. Det finns inte plats att berätta om kvinnornas stora framgångar i Kina, i Sovjetunionen, i Folkdemokratierna, inte heller om deras heroiska, halvt underjordiska kamp i ett land som Argentina eller om våra rapporter från de nordiska länderna.

BARA NÅGRA ORD OM SCHWEIZ. Där pågår för närvarande folkomröstningar angående kvinnornas rösträtt. Kvinnorna ordnar egna omröstningar med stor majoritet för rösträtt men männens officiella röstsiffror visar fortfarande endast en minoritet av ja-röster. Exekutivmötet var mycket välordnat. Vi hade en lokal i den vackra gamla delen av Genève och vi åt på en konsumrestaurang där vi hade det utmärkt. Bland de delegationer som uppvaktade exekutiven var också en från kooperativa kvinnoförbundet. En annan delegation kom från de kvinnliga urmakarna. Madame Cotton var förtjusande när hon på sin vackra franska tackade delegationerna. Varje dag låg på våra platser små pre-

Maj Hirdman:

Resa i Sovjetunionen 1953

III

I MINSK

Delbild av den återuppbyggda Stalinavenyn i Minsk

Under de två förfärliga år då andra världskriget välldes in från polska gränstrakterna och manglade marken under tanks och bomber satt vi här hemma och vändades. Jag tänkte ofta på folket här, byarna, städerna, vad blev det av dem? Och skulle kriget bli slutet också för oss?

Det var därför med glädje vi tog mot inbjudan till Vitryssland. Vitrysslands huvudstad Minsk blev en märklig etapp på vår färd. Den var lika ödelagd som Stalingrad. 1945 då man besiktigade den, fann de flesta att det inte skulle vara någon mening att återuppbygga den. Men de andra förslagen segrade och man beslöt bygga.

Staden låg kvävd under ett lager av en och en halv miljon ton skrot som måste forslas bort innan man kunde börja.

Det tog *två år* att forsla bort denna kvävande massa av krigets slag. Först 1946—47 började man bygga. Och nu ligger där breda avenyer, öppna plat-

senter som kvinnorna själva tillverkat, de kom från olika kantonerna. I Genève har vår sektion 300 medlemmar, inte så illa för en stad på 200.000. Villkoret för vår vistelse i Schweiz var att ingen propaganda fick förekomma. Men dagen efter mötets slut fick madame Cotton tala i radio och det hölls en presskonferens som var mycket stor — Genève är ju en internationell stad. Där skiftades en del skarpa hugg t. ex. mellan Monica Felton och representanten för Manchester Guardian och mellan Maddalena Rossi och en italiensk journalist. Som man förstår var det våra representanter som tog hem spelet. Nästa dag hade "La tribune de Genève" en syrlig artikel om att "en grupp 'demokratiska' damer sammanträtt inom våra murar".

Det var ett utmärkt exekutivmöte. Sakliga anföranden och i regel ej alltför långa. Tid till fri diskussion utom i kommissionerna blev det först sista kvällen. Men då tog man också skadan igen, var och en sade sin mening utan minsta hämning. Ibland var man bekymrad när ens högt älskade formuleringar försvann men mest var man glad över sådan verkligt god demokratisk frihet.

ser, långa gator av strålande vita hus. Överallt, överallt ser man lyftkranarnas giraffhuvuden stå spejande över byggnadsställningarna. En svensk byggnadsarbetare sa mig att det gick över hans förstånd hur man kunnat bygga så mycket på så kort tid.

Ändå beräknar man en tidrymd av *sjutton år* innan man nått förorterna, fått vägar och flygfält och allt riktigt i stånd.

Att det finns entusiasm för nyskapande, det mötte man överallt i Sovjetunionen, men det måste finnas skicklighet också.

Det var upplyftande och inspirerande att få träffa Vitrysslands folk. De var så vänliga och frimodiga. Där fanns inte ens en antydning om de svåra åren, de såg framåt mot en ljus tid, mot fred och försoning mellan folken.

Typisk för dem var föreståndaren för en kolchos vi besökte. Kriget hade kapat av båda hans armar, och han var ärrad i ansiktet, men utan proteser eller mekanisk hjälp skötte han denna kolchos på femtusen hektar. Han visade ut över steppen och sa:

— När vi kom hit fanns det bara himmel och utbränd jord så långt man såg. Nu växte där lin och lupin, honung, svingårdarna var stora och fjäderfäet kacklade i väldiga hagar. Kossorna såg fina ut och tjuren vägde elvahundratrettio kilo. 2 500 personer levde där, och jag tror inte jag får plats att skriva om allt vi var med om i denna tidning, vi hade ett gästbud, mat, vodka, dans.

Då jag själv i min grönaste ungdom slitit i byar och hos bönder, vill jag gärna göra lite jämförelser mot då och nu, enskilda byar och samarbete osv. (Om jag får plats för ännu en artikel?)

Vi tog farväl av Minsk vid en festlig bankett, där Vitrysslands kulturelit samlats. Författare, konstnärer, storsångare. Där kom jag i dispyt med författarna om mångahanda. T. ex. Hur trodde de att det blev den dag då entusiasmen svalnade? Då allt blev "färdigt". Kan dikt stå upp kollektivt? Var-

Forts. å sid. 15

Försäkringen omfattar fri förlossningsvård på BB, fri resa dit och delvis fri hemresa.

Dessutom innebär förslaget att den behovsprövade mödrahjälpens skall bibehållas och kunna utbetalas då icke de belopp moderskapsförsäkringen ger är tillräckliga.

Den nuvarande mödrahjälpens infördes den 1 jan. 1938. Den första reaktionen bland kvinnorna var nog närmast förvåning. De var inte vana vid att någon särskild hänsyn togs till dem i sådana sammanhang. Den gången var maximibeloppet för utbetald mödrahjälp 300 kr. I stort sett var nog de kvinnor som kom i åtnjutande av den belåtna. Visst blev man föremål för ingående frågor och visst var hjälpen, om man fick den, omgärdad med ett otal bestämmelser. Man fick inga kontanter utan i stället en rekvisitionslapp till en viss affär. Man fick inte köpa vad man ville och priset på varan man skulle köpa fixerades noga. Visst gjorde detta att hjälpen kändes kränkande, men i allmänhet hade nog kvinnorna kvar gamla tiders uppfattning att sådant är nu en gång något som hör ihop med samhällets hjälp.

Förslaget om moderskapsförsäkring:

Bör mödrahjälpens kvarstå sedan alla är försäkrade

Remissvaren på det förslag till moderskapsförsäkring som socialförsäkringsutredningen framlade i december 1953 börjar nu så smått redovisas i pressen. För förslaget har ganska utförligt redogjorts i dagstidningarna men det kan kanske ändå vara skäl att i korthet erinra om vad det går ut på.

Enligt förslaget bör moderskapsförsäkring inlemmas i den obligatoriska sjukförsäkringen, som skall träda i kraft den 1 jan. 1955. Denna försäkring skall ge varje barnaföderska en *moderskapspenning* på 270 kr., vid tvillingbörd 405 kr. Till kvinnor som redan i hemmet har något barn under 10 år skall utgå ett *barntillägg* med 2 kr. om dagen i tio dagar, alltså 20 kr. För kvinnor i förvärvsarbete skall en *tilläggspenning* utgå för högst 90 dagar under tiden omkring nedkomsten, förutsatt att de under denna tid avhåller sig från förvärvsarbete. Om en barnaföderska har 6.000 kr i årlig arbetsinkomst får hon i sådant fall en tilläggspenning på 630 kr.

Hur fungerar nu mödrahjälpens i dag? I sitt remissyttrande har Stockholms stads barnavårdsnämnd på sitt sätt gett besked om den saken. Nämnden hänvisar till att när mödrahjälpens infördes underströks det att behovsprövningen inte skulle få bli så sträng som när det gäller fattigvårdsbehov. Nu har vi kommit dithän att den är mycket strängare, säger nämnden med stöd av mångåriga erfarenheter. De normer man nu tillämpar ligger så lågt att inte ens i en stockholmsfamilj som har socialhjälp är barnaföderskan berättigad till full mödrahjälp. Den mödrahjälp som utbetalas går i huvudsak till folk som har socialhjälp och det finns således ingen som helst anledning att bibehålla denna hjälpform sedan moderskapsförsäkringen införts. De behov som inte täckes av moderskapsförsäkringen kan lika väl täckas av socialhjälp, så mycket mera som vederbörande i regel redan erhåller sådan hjälp.

Sett ur administrativ synpunkt kan det heller inte vara rationellt att behålla särskilda mödrahjälp-nämnder åt rena socialvårdsfall sedan en obligatorisk moderskapsförsäkring trätt i kraft som omfattar alla kvinnor, säger barnavårdsnämnden. Härtill kan tilläggas att kostnaderna för mödrahjälps administration i Stockholm år 1952 uppgick till betydligt över en fjärdedel av den beviljade mödrahjälpen. Vilket innebär att det kostade 25—30 kronor och mera att betala ut en rekvisitionssedel på 100 kr. i mödrahjälp. Det kan inte vara klok hushållning att sedan försäkringen införts bibehålla en så kostnadskrävande hjälpform vid sidan av.

År 1952 var medelbeloppet för utbetald mödrahjälp i Stockholm 263 kr. för gift kvinna och 311 för ogift. För hela landet var medelsiffrorna 227 kr. resp. 306 kr. Det är bara de ekonomiskt allra svagaste som kommer i åtnjutande av mödrahjälpen — i Stockholm under senare år praktiskt taget bara de som på grund av sjukdom eller andra omständigheter har hjälp från socialvården. Denna tendens kommer att ytterligare accentueras efter att moderskapsförsäkringen trätt i kraft.

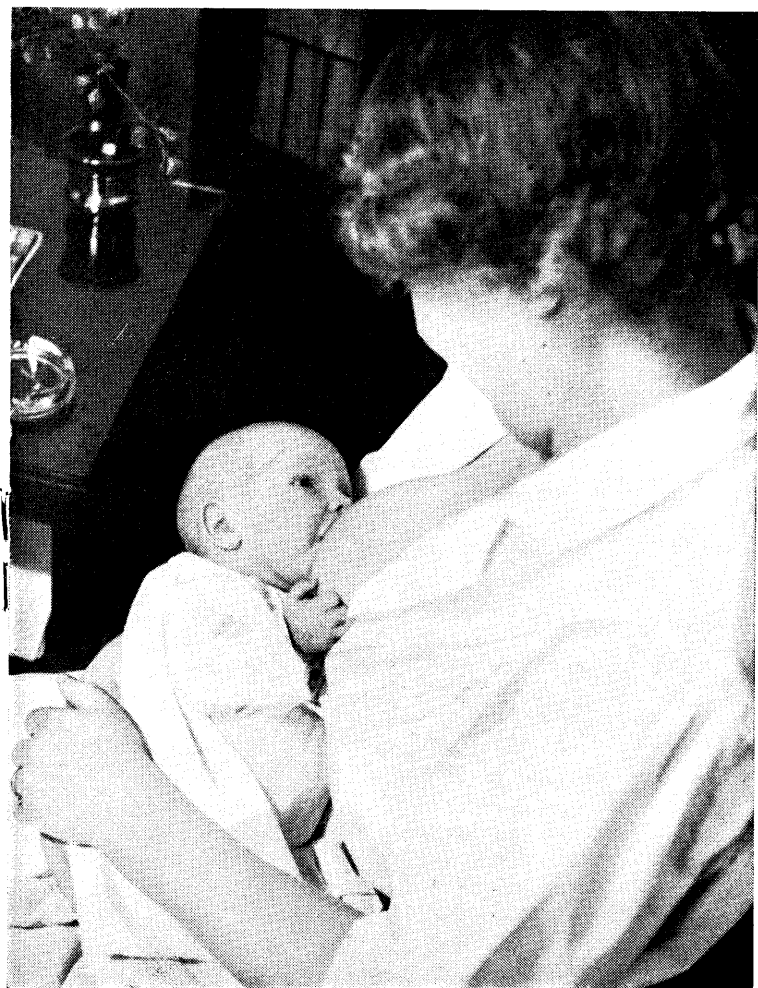
Den nye medborgaren

som kommer till världen på BB får nummerförsatt armband, väges och mätes innan han eller hon ens orkar se sig om på den underliga kalla värld man plötsligt hamnat i från värmen och mörkret.

De som till varje pris vill bibehålla den behovsprövade mödrahjälpen anför som argument att de vill bespara vederbörande från att behöva begära socialhjälp. Men den bittra sanningen är att mödrahjälpen med sin stränga behovsprövning, sina rekvisitionsappar i stället för pengar, och sitt förmynderskap är betydligt mera kränkande för den behövande än socialhjälpen är. För att ta ett exempel: En kvinna behöver en kappa, mödrahjälp beviljas efter noggrann prövning, hon ska få en kappa. I butiken där rekvisitionssedeln gäller finns en kappa som hon tycker om, den har den färg hon tycker om, den passar henne men den kostar 15 kr. mera än av det av mödrahjälp-nämnden bestämda priset, om vilket affären på förhand underrättats. Hon måste ta en annan kappa, som hon kanske inte tycker särskilt om men som uppfyller det föreskrivna villkoret. Det finns nämligen ingen möjlighet att komma förbi den kompakta mur av föreskrifter som omgärdar mödrahjälpen.

Denna hjälpform må ha varit hur bra som helst när den infördes — nu är den föråldrad och bör bort. Och man tycker att de remissinstanser som en-vist hakar sej fast vid den i stället borde ha föreslagit att moderskapspenningen sättes till ett högre belopp. 270 kr. synes allt för lågt tilltaget, liksom också barntilläggen till de mödrar som har barn under 10 år. Vem tar hand om ett barn för 2 kr. om dagen?

Valborg Svensson

APPELL till världens kvinnor:

Kräv FÖRBUD mot alla massförintelsevapen!

KDV:s exekutivkommitté beslöt vid sitt sammanträde i Genève den 16—19 januari att rikta följande appell till alla kvinnoorganisationer, internationella, nationella och lokala och till alla enskilda kvinnor i hela världen.

Folken önskar internationell avspänning. Men detta mål kan ej nås så länge atombomben och andra massförstörelsevapen existerar.

KDV:s exekutivkommitté uppmanar kvinnorna i hela världen att förena sig i handling för att uppnå förbud mot alla massförintelsevapen, rustningsminskning under effektiv kontroll och lösning av internationella tvister genom för alla godtagbara överenskommelser.

Det är ett faktum att atomvapnen utgör en fruktansvärd fara icke endast för de levande utan även för deras efterkommande. Det är ett faktum att användningen av atom- och vätebomber — med den förstörelseförmåga som de redan nu har och som därtill kan ökas — skulle kunna leda till mänsklighetens undergång.

Å andra sidan är det en fascinerande tanke för människorna i hela världen att utnyttjandet av atomenergien skulle kunna öppna världiga möjligheter för fredliga syften och för att öka välbästand och framsteg på jorden.

Men nu ställs atomenergien på ett brottsligt sätt i förstörelsens tjänst.

Icke mindre hotande är de biologiska vapnen vilka kan användas i hemlighet till förgörelse av en hel befolkning.

Vi måste göra slut på denna vansinniga kapplöpning mot döden.

Mäktiga protester måste höjas överallt.

Kvinnor och mödrar, låt oss kräva att alla regeringar och FN förbinder sig att göra slut på framställningen av massförstörelsevapen och förbjuda deras användning. Låt oss kräva minskning av rustningarna under effektiv kontroll.

Låt oss förena oss, arbeterskor, anställda, kvinnor i jordbruket, husmödrar, i gemensam strävan för detta mål i samverkan med organisationer, grupper, kommittéer och enskilda personligheter.

Kvinnor i de fria yrkena, vetenskapskvinnor, kvinnor som spelar en roll i det politiska livet, konstnärer, författare, journalister, lärare, jurister — sätt in er begåvning och er auktoritet i denna stora kamp för mänskligheten, för kulturen, för freden.

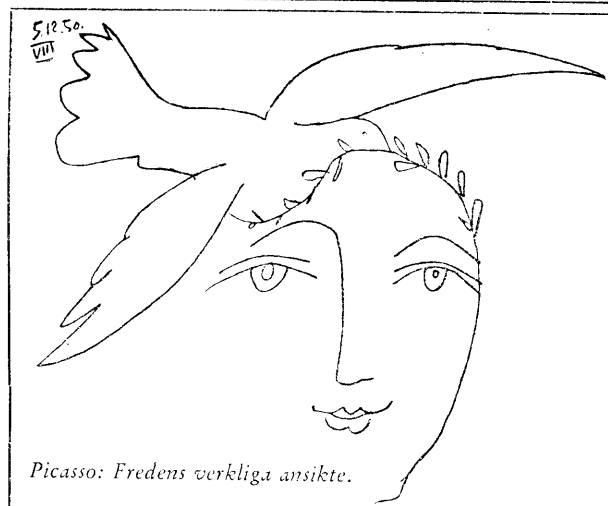
Kvinnor och mödrar, vi måste genom vår enade handling rädda våra barns framtid, en framtid av fred, lycka och välbästand.

Pressklipp

Koboltbomb kan utrota allt levande

En koboltbomb med en atom- eller vätebomb som utlösare skulle bli det mest förödande vapen människan någonsin skapat. Det skulle med samma kusliga effekt utrota vän och fiende och ödelägga allt liv på jorden, sade den brittiske kärnforskaren professor Otto R. Frisch i ett föredrag inför de brittiska atomforskarnas sammanslutning.

Dagens Nyheter 29.1 1954

att bli van...

av

EIVOR NILSSON

Plötsligt slutade hon gråta, satt där rak i ryggen med näsduken hårt hopkramad i handen och ett tragiskt uttryck i ansiktet.

— Alltihop beror på att vi är för olika varandra, sa hon i ett högt, onaturligt tonläge, som tydligt sade att den där olikheten främst låg på intelligensplanet och att hon var den överlägsne. Det sade också att hon inte ville säga detta mitt i ansiktet på honom, utan av hänsyn föredrog denna mildare omskrivning, men att hon var mycket väl medveten om sin överlägsenhet. Den alltför raka ryggen och nacken varnade honom för att säga emot henne, de rynkade ögonbrynen omtalade att hon var ond, sårad, illa behandlad. När han inte svarade återtog hon häftigt:

— Vad har vi egentligen gemensamt? Middagsbordet och sängen. Äta och sova är huvudsaken för dig här i livet. Du är som ett vegeterande djur, utan högre lyftning. Litet ömhet och kärlek skulle du aldrig tänka på att kosta på mig.

Och nu kom näsduken fram igen. Hans ansikte, som varit djupt förbryllat, lystes nu upp av ett förstående leende.

— Jaaaså, var det det som var knuten! utbrast han på en gång generad och lättad. Du tycker att jag bryr mig för litet om dej! Kom då, så ska du få en puss!

— På nåder, va? fråste hon rasan-de. Tack, det som inte kommer spontant har inget värde för mig. Den kärlek man skall behöva gråla sig till mister sin tjusning. Förresten, tror du att du kan kalla på mig som på en hundvalp som ska få en klapp, va?

Hon reste sig värdigt, svepte med tillbakakastat huvud genom rummet, men fann ingenstans att göra av sig om hon inte ville gå ut i köket, vilket vore detsamma som att avsluta diskussionen. Hon gick tillbaka till stolen igen och satte sig. Om möjligt ännu rakare i ryggen, ännu mer ond, sårad.

Han tittade hjälplöst på henne. Hur fan skulle han bära sig åt för att få henne på gott humör igen? Vad tog det egentligen åt henne? Han skulle gärna kramat om henne litet ibland,

bara hon inte blivit så ruskigt sentimental varje gång. Kysst honom på halsen och fått tårar i ögonen och smålett på ett sätt som kommit honom att stöna invärtes. Alltihop var de där förbaskade filmernas och böckernas fel. Han kunde inte älska på samma sätt som Clark Gable. Han ville ha det som alla andra, en lugn tillvaro med litet lagom av allting, ingenting som rörde upp nerverna.

Vad var det egentligen hon stött sig på den här gången? Han kom inte ihåg det. Jo, hon hade hängt sig om halsen på honom och han hade skakat henne av sig. Varken hårt eller brutalt, bara så pass att hon lossnat. Inte hade han kunnat tänka sig att hon skulle bli sårad. Men han skulle in och skruva på radion. Konstig människa, komma och kela strax före fotbollsreportaget... hon visste väl inte

om det förstas, men allting har sin tid och förresten skulle det bara slutat på ett sätt, för det gjorde det alltid. Pussar och smekningar och in i sängkammaren. Förresten luktade hon armsvett.

— Du läser för mycket romaner, sa han bryskt.

— Och du för litet! Om du hade läst litet mer och satt dig in i kvinnans psyke skulle du inte blivit så odräglig att leva ihop med! Jag vill ha kärlek i mitt äktenskap, annars kan vi skiljas!

Nu var det sagt. Orden lät konstiga och hotfulla. Han kände något främmande omkring sig. Frihet, ensamhet.

— Varför ska du ta vid dig så där bara för att jag ville höra matchen, sa han med ömklig förtvivlan.

— Det var inte därför? förnekade hon genast med höguret huvud och stolta, straffande ögon som förbjöd honom att tänka något dylikt. Det var bara droppen som kom bägaren att rinna över! Jag skulle inte brytt mig ett dyft om att du ville höra matchen nu, bara du varit litet öm-mare mot mig annars.

— Men livet är inte så där som du inbillar dig, sa han uttröttad. Det är bara i romanerna som folk daltar så där med varandra.

— Jag har alltid haft ett stort ömhetsbehov, också innan jag började läsa romaner.

Han stirrade ett ögonblick på henne. På hennes hårt knutna hand i knät, på det strama draget kring munnen, på de sårade ögonen som stelt såg förbi honom. Egentligen skulle det vara skönt att slippa ifrån henne,

VI KVINNOR
DEMOKRATISKT
VÄRLDSFÖRBUND

är 140 000 000
från
66 länder

Vi arbetar
för FRED
SOCIALTRYGGHET
kvinnans
lika RÄTTIGHETER

att få vara ensam och obunden igen. Men det var också besvärligt att vara utan kvinna, särskilt när man vant sig vid att ha en. Det skulle bara bli ett nytt äktenskap snart och då skulle han bli tvungen att börja om igen med hela karusellen, uppvaktning, förlovning, bröllop, möbelköp...

Han kom att se på hennes knän, som på ett barnsligt hjälplöst sätt var placerade alltför långt ifrån varandra. Det var nog så här i alla äktenskap de första åren, det hade man ju hört. Hon skulle snart vänja sig. Han skulle nog få henne att inse att hans sätt att leva var bekvämast för dem bägge två. De skulle få det lugnt och bra tillsammans, leva som två goda kompisar som förstod varandra. Bara de här första åren gått och hon fått vänja sig vid hur det skulle vara...

— Inte ska vi skiljas, sa han vänligt.

Fast hon såg förbi honom uppfattade hon minsta detalj i hans utseende. Den ljusa blicken i hans blå ögon, det godlynta draget runt munnen, det blonda håret som han var så olycklig över. Egentligen var han ju inte elak, bara tanklös. Han hade helt enkelt inte vant sig vid att vara gift ännu. Han var en sådan pojke. Trodde det var samma sak att vara gift som att vara ungt. Hon fick ha tålmod med honom några år ännu, tills han hunnit vänja sig vid hur det skulle vara. Man fick inte gå för häftigt fram med honom.

— Nej, det ska vi väl inte, sa hon lugnare och det slutna ansiktet öppnade sig i ett ömt leende.

Från våra avdelningar

I Göteborg har vi fyra avdelningar och till dem hör *Göteborgs Östra*, som den kallar sig. Det är en livlig verksamhet den bedriver. Nu har man i en stadsdel tagit kontakt med mammorna i avsikt att med det snaraste få till stånd ett opinionsmöte mot gangsterserier och dålig film. I sin kvartalsrapport berättar styrelsen att man med

Ett av de vackra propagandaplakat som prydde lokalen då Bollnäsavdelningen höll ett festmöte i slutet av förra året.

verkligt gott resultat provat idén med att gå ut kollektivt och försälja Vi Kvinnor. Utan denna organisering av arbetet hade vi aldrig klarat den upplagan på julnumret som vi gjorde (800 ex!), skriver de och berättar att c:a 70 medlemmar deltog i försäljningen av julnumret.

I samband med julfirandet har en rad avdelningar organiserat barnfester som blivit mycket lyckade. Om sådana fester rapporterar avdelningarna i *Halmstad*, *Borlänge*, *Bollnäs*, *Hägersten*, *Hisingen* och *Göteborgs Östra*. "Vilket jobb, men så roligt", skriver ordföranden i den sistnämnda avdelningen och det kan säkert stå som omdöme om samtliga barnfester våra avdelningar ordnat i julgransplundringarnas tecken.

Men också fester som ger kassan ett välbehövligt netto har gått av stapeln under sista tiden. (Barnfester ger som bekant inga *kontanta* överskott, de är bara roliga men det är också värt en hel del!) Ett samkväm som vår lilla avdelning i *Backsjön* organiserade och där Gunvor Johansson, Långsele talade om Kvinnornas Världskongress, gav ett netto på 300 kronor. *Norrköpingsavdelningen* tjänade 250

kr. på sin basar i november och *Blommensbergsavdelningen* i Stockholm tog in 350 kr. i förtjänst på en liknande tillställning. Så visst går det att göra pengar. *Årstaavdelningen* i Stockholm hade den 23 jan. en alltigenom lyckad och gemytlig fest i det vackra Årsta Centrum för medlemmar och anhöriga. Elsie Björnberg sjöng och en liten balettelev förtrollade publiken med sin dans. Nettot blev 120 kr.

Norrbottensdistriktet höll i slutet av november en mycket lyckad studiekurs för avdelningarna i *Koller*, *Munksund*, *Älvsbyn* och *Tvärån*. För värdskapet stod avdelningen i *Tvärån*, som för övrigt rapporterar att dess initiativ för att få till stånd en lekplats åt barnen tycks ge resultat. Frågan är nu uppe till behandling i de kommunala instanserna.

I kampanjen mot förråande serier, dålig film och olämplig barnlitteratur ordnade *Enskedeavdelningen* i Stockholm ett filmmöte i november. Dr Nils Bejerot talade. *Malmöavdelningen* har i flera stadsdelar under senaste tiden organiserat filmföreläsningar för barn och visat goda barnfilmer.

Om kvinnornas uppgifter och betydelse i fredsarbetet talade en ung officer ur Frälsningsarmén vid *Värnamoavdelningens* decembermöte, där något över 100 personer deltog.

I *Linköping* hade SKV-avdelningen ordnat en lördagsträff den 21 nov. som samlade ett 80-tal personer. Basaranordningarna inbringade 250 kr. netto.

Ett liknande arrangemang genomförde avdelningen i *Norrköping* den 24 okt. Publiken uppgick till 200 personer. Arkitekt Elsa Sundling från Örebro berättade om Marocko som

Forts. å sid. 29

Frågespalten

Om ni har bekymmer av något slag och ingen att anförtra er åt eller om ni känner er ensam och längtar efter kontakt, så kan ni skriva era frågor och funderingar till Frågespalten, Box 18073, Stockholm 18, — och Sofia skall försöka svara.

*

Maria Kristina skriver:

Jag är uppfostrad i ett religiöst hem, men har blivit gift med en god man utan kristen tro. Han är minst lika idealistisk som mina föräldrar och släktingar, fast hans uppföringar och "kollekt", så att säga, går till freds rörelsen istället för till missionen. Jag har kommit att dela hans tro eller otro, och vi är lyckliga tillsammans. Men en sak stör mig. I vår umgängeskrets är det sed att inte väja för svordomar, ibland ganska grova och oftast onödiga, men jag kan inte höra sådant utan att jag reagerar. Är det bara min kristliga uppfostran som åstadkommer detta? Men jag reagerar inte mot åsikter som går emot min barndoms omgivning. Det är dessa "fula ord" och den ofta råa tonen vid svordomarnas uttalande som gör mig ont. Även min man svär, dock inte ofta och mest i lätt och vänlig ton. Och då gör det inte så obehagligt intryck.

Det vore för mig synnerligen värdefullt om Sofia och helst även andra av Vi Kvinnors läsare ville yttra sig i denna fråga. Jag begär inte att ni skall se på saken moraliskt, bara ur skönhetssynpunkt eller hur ni vill — bara vi får ta upp saken utan hänfullhet från de kvinnor som också svär både till vardags och söndags. Mina barn svär också, de har lärt det av andra barn. En liten grabb som var här en dag, svor så sakkunnigt att min man skrattade — men jag kände det obehagligt. Vore det inte bättre om pojken lärde sig andra nyttigare ord? T. ex. främmande ord som atomer och molekyler eller aggregat och kompressor?

Namn på den onde, som ingen tror på är ju rätt oanvändbara annat än som råttlort i språket (liksom vi lär ha råttlort i brödet!).

Svar:

Om några av Vi Kvinnors läsare vill yttra sig i frågan, skall de få plats i nästa nummer. Jag tror att kvinnor, särskilt mödrar, har ungefär samma inställning som Maria Kristina när de hör sina barn komma hem med sina första svordomar i den lilla söta munnen. Det låter inte vackert. De är kanske förståndiga nog att inte göra väsen av saken — men de kan visa att de inte särskilt gillar detta nya tillskott i den kulturella utvecklingen hos det lilla barnet. Såvida inte modern själv svär — och tycker det är lustigt när ungen tar efter! Tyvärr finns ju också sådana föräldrar — och de uppmunttrar väl barnen att krydda sitt språk på detta vanliga sätt!

Sofia har hört många språk, men sällan så tätt med svordomar i något som i svenskan. I Italien förekom rätt mycket av en sorts hädiska uttryck, som väl motsvarade våra namn på djävulen — det var skamliga eller löjliga uttryck i samband med madonnan eller helgonen. I engelskan hör man inte svordomar bland bildade människor — i varje fall mycket svaga uttryck som "damned" — fördömt! eller Vid Jupiter — liksom man i Italien kunde få höra Per Baccho! säkert ett urgammalt uttryck.

Varför svär vi svenskar så mycket — och varför breder svordomarna ut sig? Kanske för att vårt språk utarmas, blir berövat sina dialektala kraftord, blir fattigt och tunt och behöver förstärkning för att ge uttryck åt känslorna. Jag minns en nära anhörig som inte svor till vardags, men en gång avlyssnade vi honom vid ett slag på tummen följande kvasi-svordom: "Sakramentskade diakonissor!" Jag rekommenderar inte detta uttryck, men tillråder var och en att hitta på ett eget utlösningssord med humor i till omväxling i det enformiga svärandet.

Sofia.

RESA I SOVJET. Forts fr. sid. 9

för fanns det ingen Milles i Ryssland, som kunde ha gjort något av statyerna. Porträtt vart man såg. Det är inte konst. Osv. Ville gärna skriva en artikel om detta också om det finns plats? Den festen glömmes nog aldrig. Vilka härliga röster!

Och till vår stora överraskning fick vi som gåva vitryska klänningar, utsökt broderi på beige råsidan, de manliga fick ryska broderade skjortor. Vi blev helt överrumplade av denna vänlighet.

De följde oss till tåget och sjöng för oss och vi tackade dem för deras hjältemodiga kamp under kriget. *De kämpade den gången också för oss.* Så sjöng man för freden och vänskapen mellan folken tills tåget försvann.

OM KVINNOR OCH BARN

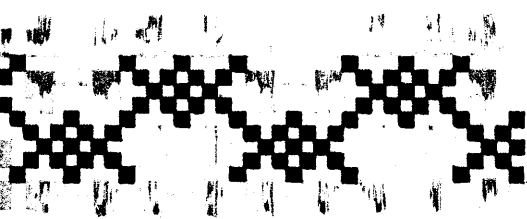
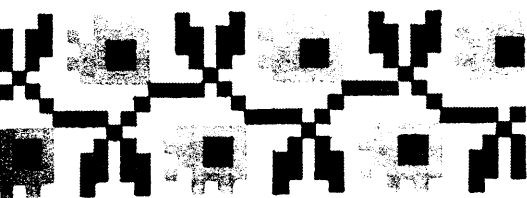
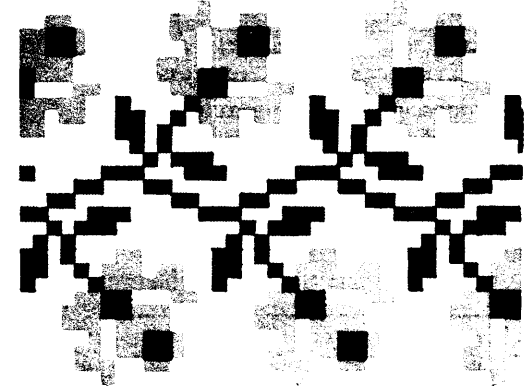
Om jag nu skulle sluta med några sammanfattande intryck är det något som går som en röd tråd genom allt vi såg och upplevde, och det är fredstanken. Det första barnen lär sig från tvåårsåldern är sången om fred. I skolor och verkstäder, universitet och alla institutioner lyser fredsparollen. Jag har

Forts. å sid. 19

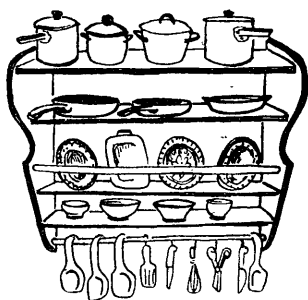
Ukrainskt broderi

Om en duk som spred feststämning i ett hotellrum i Bukarest berättade Birgit Ehrén i förra numret. Bilden av den hade stannat på näthinnan, försäkrade hon, och blivit till en sammanfattning av den oändligt skiftande och slösande färgrika rumänska folkkonsten, sådan den under århundraden växt fram under kärleksfullt och skickligt handarbete...

I mitt minne lever en klänning. Jag såg den i en butik i Leningrad en sommardag 1935. Den var sydd i ett oblekt, mycket fintrådigt handvävt linne och kom från Ukraina. De vida ärmarna hade från axeln ner till handleden en bred broderad bård i korsstyg: ett rosenmönster i svart och rött. Den knappt centimeterbredda handlinningen var likaledes broderad och kring halsen hölls det vida blus-

Hemma i köket:

Den goda varma soppan

Nu är det vinter — och ibland är det rent av kallt. Vad är då härligare att se på middagsbordet än en rykande varm soppa? Gärna i soppskål eller kastrull på bordet med slev i — att ösas upp av husmor. För den ensamma middagsätaren är just soppan det bekvämast av allt ätbart — och då häller man den direkt på tallriken vid spisen och går till sitt ensamma bord där en smörgås finns i beredskap som tilltugg. Är man redan fullvuxen med några kilos övervikt, är detta en fullgod middag. Det behövs varken kött eller plättar till denna rätt.

livet ihop av en smal genomdragen snodd. Tyvärr blev den inte min — men på näthinnan fastnade den som något av oförgätlig skönhet...

Det broderiet, rosorna i svart och rött omramade av den utsöktaste lilla hålsöm, har jag sett på gamla ryska paradhanddukar, på blusar, på den vita linneskjortan med smal broderad halslinning och skärp om livet, som de ryska männen förr brukade bära sommartid när värmen låg het över gatorna och kavajen skulle varit ett plågoris. Det påstås att den börjar försvinna nu, det är synd, för tänk vad praktisk och hygienisk den var — och så klädsam, i varje fall på dem som hade midjan kvar.

Bilden visar tre typiska ukrainska mönster i korsstyg. Den som till äventyrs vill kopiera dem bör ha i minnet att de bör sys i *små* stygn för att komma till sin rätt. *Britta*

Men soppan skall vara *god, mustig* och *fyllig* i smaken — inte något blask! Den skall vara väl avsmakad med salt, socker (en aning!), peppar eller curry (skaffa hem curry!), någon gång muscot (köp hem några muscotnötter!) — och sist en skvätt grädde, om det är fråga om en redd soppa.

Ni har naturligtvis provat alla möjliga "konstgjorda" soppor som man köper färdiga i torkat eller pulvriserat tillstånd och tillsätter enbart vatten. Eller burksoppor, till vilka man dock måste ha en konservöppnare. Av alla jag försökt, lutar jag mest åt soppor i kakor, en bit per person. Om ni tar en sån bit till den precis föreslagna vattenmängden och sen själv sätter till den lilla gräddskvätten (som i en kaffekopp!) så får ni känna hur en soppa kan vara tillfredsställande för både smaken och hungern.

Men nu skulle jag tala om några hemlagade soppor. Ja, soppor kan man bygga upp på många grundvalar, dvs. spad. Till exempel potatisvatten, om ni fortfarande envisas att skala potatisen före kokningen, eller fiskspad av de flesta sorters fiskar, eller grönsaksspad eller i annat fall det vanliga: *buljong* på kött. Många köper ben och bryner dem lätt och kokar dem — och får en utmärkt buljong. Till alla dessa spad bör sättas en eller flera *lökar*, helst gul lök. Den ger all mat en fyllig smak och är dessutom närande och nyttig.

Har man något spad eller buljong, kan det vara ett helt äventyr att därav göra en god soppa. Man kan göra en tunn redning, tillsätta goda saker — morötter, ärter, potatis, räkor, fisk- eller köttrester, svamp — ja, allt möjligt som finns i skåpet. Eller man skarvar i med en tärning eller annan "konstsoppa", om man tycker att den egna grundvalen är för fadd.

Här ett recept på en soppa, som vi bjudit gäster på och som de inte kunnat gissa vad den bestod av — men att den var god, det märkte de! Det är Vår egen *lösoppa*.

Vi talar om kläder

Kåseri av Margot

Något som ligger alla mammor varmt om hjärtat är att kunna klä barnen praktiskt och ändamålsenligt. Men det är inte så lätt alla gånger, vår kassa är mestadels begränsad och barnen växer och behöver ofta nytt. Därför gäller det att vara både påhittig och händig.

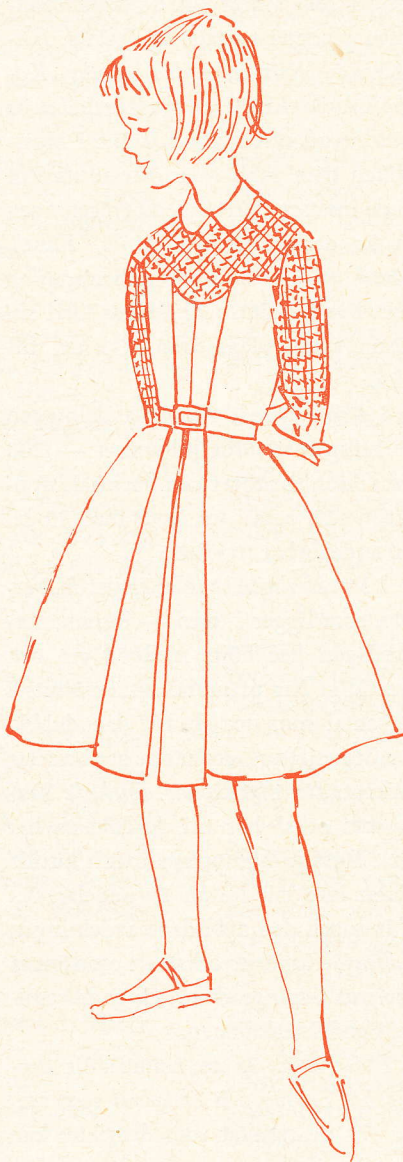
Redan när barnen är små och kryper omkring på golvet ger de klädbekymmer. Då är det mest de långa yllestrumporna som vi får tvätta i ett och där knäna tittar fram och så småningom stopp sitter bredvid stopp. Det lönar sig just inte att köpa många par — ungen växer snart ur dem och tvätten gör sitt på den punkten.

Men syr vi ett eller två par sådana byxor som bilden visar får vi det genast lättare. Vi kan ta ett enfärgat eller rutigt bomullstyg, eventuellt något gammalt plagg vi har liggande i lapplådan, en gammal sportskjorta, en bomullskjol eller annat. Byxorna ska ha resårband både upp- och nedtill. Det är nämligen viktigt att byxbenen hålls åt nere vid foten så barnet inte hindras när det börjar resa sej och gå. Är byxbenen öppna nertill fastnar lätt den lilla foten i dem och ungen står på näsan. Byxorna hålls uppe av fyra långa band som knytes över axeln. Det har den fördelen att vi kan reglera byxornas längd. De främre banden hålles samman med en liten tvärså, så banden lättare hålles på plats och inte glider ner över axeln. Med de här byxorna sparar man mycket strumpor och det är också varmare för barnet.

När vi syr åt de större barnen måste vi välja sådana modeller som

går att släppa ut och förlänga. Vi måste alltså sy breda fällor. Särskilt lämpliga är rutiga tyger, där syns inte så lätt märkena efter gamla fällor när man släpper ned dem.

Trevliga plagg för flickorna är jumper och kjol. När de är små och runda om magen är det bäst med hängslen i kjolen eller också att

fästa den på ett västliknande liv. När de blir större vill de inte längre ha hängslen, då ska det vara en vanlig linning i kjolen. Och så går de och drar i kjolen i ett — för naturligtvis vill den inte sitta uppe, helt enkelt därför att höfterna fortfarande har ungefär samma omfång som midjan. Drag ett resårband genom linningen och sy fast det i båda ändarna. Det bör vara 4 cm kortare än linningen. Då sitter kjolen på plats och linningen är slät genom att resårbandet sträcket när kjolen kommer på.

När vi syr klänningar till skolflickorna bör vi undvika sömmar i midjan. En modell som klänningen här på bilden är mycket praktisk. Vi lägger ett motveck mitt fram från besparingen och ända ned och sedan ett par efterveck. Har vi en bred fäll nedtill kan flickan faktiskt ha klänningen i ett par år. Denna modell lämpar sig också utmärkt att ändra när klänningen börjar bli för kort eller är utsliten under ärmarna. Man kan sätta en besparing i avvikande färg, så som visas på bilden, och sy i nya ärmavslut av samma tyg. Har man två stuvbitar kan man också sy en hel klänning enligt den idén. Har man exempelvis tvättsammet kan man ta besparingen på tvären. Likadant kan man göra om man har ett rutigt eller randigt tyg.

I tävlan om vandringsfanan

Vi ska här ge några exempel på vad olika distrikt och avdelningar hittills uträttat i tidningskampanjen. Siffrorna avser de resultat som hade uppnåtts vid månadsskiftet jan.—febr. När detta nummer utkommer har givetvis stora förändringar skett, men för dem får vi redogöra i nr 3.

Prenumerantvärningen som är det mest aktuella just nu, går bra. Flertalet avdelningar har redan uppfyllt och överskridit planen som syftade till att skaffa minst lika många prenumeranter som det finns medlemmar. Men det finns avdelningar som ännu inte sänt in sina listor — för det kan väl aldrig vara så, att de inte kommit igång ännu? Då gäller det sannerligen att raska på om inte distriktets chans till Hedersfanan skall äventyras.

Gävleborgsdistriktet hör till dem som överskridit fjolårets prenumerant-siffra, men än är det ett stycke kvar

Som skolklänning är det också praktiskt med blus och kjol i samma tyg: blusen i skjortmodell med besparing och knäppning fram, kjolen rynkad eller veckad och fäst på linning. Linningen blir då skarp och det hela ger intryck av hel klänning. Det har den fördelen att det dröjer innan den blir för kort i midjan, om man bara tar till bra längd på blusen. Blusen kan dessutom användas till långbyxor och kjolen i sin tur till jumper eller annan blus.

Att själv sy till barnen är både roligt och tacksamt. Det är så mycket gammalt man kan använda eller man kan komma över stuvbitar till billigt pris.

tills medlemssiffran är uppnådd. Den avdelning som står med de bästa resultaten i det distriktet är *Bollnäs* som med sitt lilla medlemsantal ökat lösnummerupplagan från 0 till 50. Av julnumret såldes 175 ex., 16 prenumeranter är värvade och 20 andelar klara. *Gävle-Valbo* har överskridit planen ifråga om prenumeranter.

Norrbottdistriktet har gjort en god start i andelsteckningen — 125 andelar har redan tecknats. De avdelningar som svarar för de bästa resultaten på detta område är *Tvärån*, *Båtskärsnäs*, *Kiruna*, *Luleå*, *Koler*, *Koskullskulle* och *Arjeplog*. Resultaten är överhuvudtaget mycket jämna i Norrbotten men skall man nämna särskilt goda insatser i prenumerantvärningen så är det *Älvsbyn*, *Tvärån*, *Råneå*, *Munksund*, *Båtskärsnäs* och *Arjeplog* som ligger främst. *Luleå* har ökat sin lösnummerupplaga från 135 ex. till 185.

I *Skåne* gjorde *Malmö*-avdelningen en stilig insats för julnumret — 200 ex. försålde utöver den ordinarie upplagan som också den ökats med 35 ex. 10 andelar har tecknats.

I *Stockholmsdistriktet* är det *Hägersten* som ligger i teten — lösnummerupplagan har höjts med 50 ex. och samtidigt har prenumeranter värvats i ett antal som uppgår till den dubbla medlemssiffran, dessutom har andelar tecknats för 170 kronor. *Enskede Södra* som också hör till de främsta har ökat försäljningsupplagan, och hittills klarat inte mindre än 29 andelar. *S:t Göran* och den nybildade avdelningen i *Älvsjö* förtjänar också att omnämnas för gott tidningsarbete och goda resultat i andelsteckningen.

I *Värmland* är det framförallt *Ambjörby*, *Torsby* och *Skoghall* som svarat för de resultat som distriktet kan uppvisa ifråga om tecknade andelar.

Obbola i Västerbotten har överskridit planen när det gäller prenumeranter till *Vi Kvinnor* och andelar har tecknats för 100 kronor.

Och så kommer vi till *V:a Sverige*, som får bilda slutvinjett till denna rapport. Verkligt storslagna resultat svarar de fyra Göteborgsavdelningarna för. *Centrala* avdelningen har ökat den ordinarie upplagan med 100 ex. *Hisingen* har också ökat lösnummerupplagan och samtidigt värvat 111 prenumeranter. Av julnumret sålde *Hisingen* 475 ex. *Västra* avdelningen som sålde 775 ex. av julnumret har höjt den ordinarie upplagan från 275 till 375 och har tagit 152 prenumeranter. *Östra* avdelningen har, om vi inte misstar oss, tagit upp tävlan med *Västra*, och av julnumret såldes inte mindre än 800 ex. Ordinarie upplagan har ökat med 90 ex. till 310. 227 prenumeranter är klara. Ifråga om andelsteckningen har Göteborgsavdelningarna klarat ungefär en tredjedel av kravet. Det kan nämnas att *Västra* distriktet svarade för nära 30 % av lösnummerupplagan på julnumret.

I distriktet i övrigt bör *Uddevalla*-avdelningen nämnas, som klarat kravet för prenumerantvärningen, ökat den ordinarie upplagan och tecknat 5 andelar. Detsamma gäller *Lidköping* med undantag för andelarna.

✱

Så slutar vi vår översikt för denna gång. I nästa nummer vet vi att mycket bättre resultat kommer att kunna redovisas. De som hittills hållit sig i bakgrunden väntar vi skall rycka fram för att trängas om tättplatserna.

berättat om kvällen på cirkus. I tunnelbanan har man en station, dessa skönhetsens tempel, för vänskapen mellan världens folk.

Denna tanke som man möter överallt har gjort människorna vänligare mot främlingen. Det är en slående skillnad nu och 1934. Då var Moskvaborna — om man undantar gamla bondgubbar på Röda Torget — ganska buttra och misstänksamma. Nu mötte man överallt vänliga ögonkast. Poliserna svarade vänligt då man frågade. Soldater såg man inte mycket till nu, 1934 stod de barskt överallt, man tyckte deras drag var skurna som i hårt trä.

Nej, atmosfären har blivit vänligare.

Ett par ord om kvinnorna. En tidning passade på att häna mig för att jag sade att det inte fanns några hemmafruar. I vår mening finns det inte. I den meningen att kvinnan stänger in sig inom hemmets fyra väggar och inte tar del av det som sker i samhället. Alla arbetar inte inom ett yrke, fast de flesta, *liksom hos oss*, måste arbeta för uppehållet. Men de som av en eller annan anledning är hemma, tar på ett eller annat sätt del i samhällsarbetet. De kanske har sångröst, då är de med och leder sångcirkeln vissa kvällar. Kanske de leder dansen, kanske de är skickliga i att sy, måla etc. De stänger sig då inte inne med detta. *De trivs inte att sitta hemma ensamma*. De kan ta cirkeln hem till sig om de har en bra bostad, men i allmänhet möts de i någon kulturpark eller liknande. Jag har talat ingående med flera representativa kvinnor om detta.

Lyxkvinnorna som tidningen nämnde, känner jag inte till. Ambassadör Solmans maka var inte någon representant för dem, hon var en fin person, som nog har ganska mycket att representera, och jag antar att pamparnas fruar har det också. Finns de, så vill jag inte byta med dem. Då är det roligare att sopa gatan.

Men något man absolut måste nämna några ord om, är barnuppfostran i Sovjetunionen. Det måste vara intressant och nästan chockerande för svenskar att höra — och hela vår delegation kan intyga hur intrikat vi frågade och pressade dem — *det finns inga problembarn i Sovjetunionen*.

Det låter så uppseendeväckande hos oss, där barnen och ungdomens uppfostran är ett problem som står i centrum för det allmännas intresse.

I Sovjet har man haft problembarn, de verkliga problembarnen efter första världskriget. 1934 var ungarna man kom i kontakt med i Moskva näbbiga och lite busiga, de flög på en och rök i kläderna. De slet, minns jag, i min skära tvättsidenblus och skällde mig "kapitalista" och hänskrattade. De levde så vilt i skoltrappor och korridorer, att det varit otänkbart i en svensk skola.

Nu var bilden helt skiftad. Barnen var överallt artiga och vänliga även när man mötte dem utanför skolorna. I ett hem för föräldralösa barn i Minsk — föräldrarna hade alla omkommit under kriget, hemmet rymde nittio barn — fick vi veta:

- Kroppslig aga var fullständigt otänkbart.
- Stängdes den felande in i ensamt rum?
- Aldrig. Man talade barnet tillrätta. Det van-

liga var att barnen själva tog hand om "fallet". Man samlades till kamratråd och där överlade man med den felande och med varandra och kom överens. Man sökte att inte bestraffa. Man övertalade. Man ansåg att vederbörande var olycklig nog genom att han felat. En olycklig behöver uppmuntran. Behöver styrkas i sin svaghet, behöver allas hjälp.

Disciplinen var sträng, klockslag måste hållas, ordningen i rummen var minutios. Läxläsningen var på bestämda tider, osv. När var och en gjort sitt arbete rådde absolut frihet. De som ville läsa roliga böcker gjorde så, de som ville stoja och leka sprang vilt i den stora trädgården, somliga byggde hus och dammar i sanden, andra lekte med dockor, somliga spelade dragspel eller annat spel, andra dansade.

Forts. i nästa nr

ARMAR UPPÅT STRÄCK... *Forts. fr. sid. 5*

— Den största betydelsen ligger däri att den hjälper till att bryta husmödrarnas isolering i köken. Så hjälper den oss att hålla oss ungdomliga, man stelnar inte till så fort i leder och muskler. Och det är faktiskt så att den som en gång blivit med i husmodersgymnastiken för den blir det liksom ett behov att vara med i fortsättningen. Var och en tar ut sig precis så mycket man själv tycker, något slags tvång existerar inte. Och man har roligt! "Börja i gymnastiken", hörde jag en gång en man säga till sin fru. "Du är så grinig, men du blir kanske hygglig igen om du börjar i gymnastiken."

— Hur är det, kan man inte räkna med att husmodersgymnastiken betyder en hel del när det gäller att motverka husmödrarnas yrkeskrämpor — ryggont och sådant?

— Jo, utan tvivel. Docent Sjöwall, ortoped på Örebro Läns lasarett är en ivrig förespråkare för husmodersgymnastiken som han anser vara den mest lagom avpassade motionen som just bidrar till att förebygga ryggskador och som håller muskler och leder mjuka och smidiga.

— Inträffar det inte då och då en del olycksfall?

— Det är mycket sällan som det inträffar och de gånger det händer är det mest fråga om lindriga fotledsvrickningar. Men vi är naturligtvis kollektivt olycksfallsförsäkrade.

— När man nu kan se tillbaka på tio år av goda erfarenheter så finns det väl ändå en och annan förhoppning inför de tio kommande.

— Ja, först och främst — flera lokaler! Och så önskar man förstås att ännu flera skall komma med och förstå nyttan av husmodersgymnastiken. Man hör ju då och då invändningen: "Jag får kröka ryggen hundra gånger om dan hemma i köket, så nog får jag gymnastik så det räcker." Men det är inte det det handlar om. Husmodersgymnastiken ger en *allsidig* motion åt kroppen och motverkar just dom där hundra gångerna. Detta i kombination med en välbehövlig avkoppling från de husliga bestyren är husmodersgymnastikens stora förtjänst, slutar fru Lindén.

Birgit Jansson.

FRÅN VÅRA AVD.
Forts. fr. sid. 14.

arbetsplats. Basaranordningarna gav en nettobehållning på 400 kr.

Västmanlands distrikt meddelar att till årsskiftet hade inom distriktets avdelningar 80 andelar garanterats för vår tidning, alltså 800 kr.

DEN GODA VARMA SOPPAN
Forts. fr. sid. 16

Tag många, helst stora gula lökar och koka dem en stund. Bryn dem sedan med lite socker i en tjockbottnad panna. Passera sedan de brynta lökarna, och häll tillbaka det som inte går genom silen i spadet och koka vidare några minuter. Sila sedan detta avkok tillsammans med den passerade löken. — Om soppan inte blir simmig nog kan ni göra en lätt redning av smör och mjöl — eller som det nyaste en aning potatismjöl i kallt vatten. — Till den franska löksoppan har man franskt bröd, som kokas i spadet och

Från en rad avdelningar meddelas om goda möten där delegater rapporterat från förbundsmötet i Göteborg, som de deltog i. Särskilt framhålles hur intressanta och värdefulla för det kommande arbetet dessa ombudens rapporter varit.

*

passeras — därav blir soppan simmig. Eller man kan passera några potatisar och lägga i spadet — det har samma verkan.

Denna soppa är god och billig. Den är lätt att göra. Den smakar inte lök — den smakar *soppa*. Försök! Men snåla inte på den gula löken!

Till garnering i soppan kan man ta vad man har, som Kajsa Varg sa. Man kan ta lite hackad kokt spaghetti, lite risgryn, lite svamp, lite jordärtskockor — som också är underbara till en fin soppa, om man passerar det mesta och spar några hela till garnering i sopptallriken.

Hillevi Husgavel.

En visa

av Gunhild Tegen

Som plantan gror ur mulden
och blommar under solen
och vissnar och blir hö —
så meningsfullt, så meningslöst
är livet för oss alla
ty allt som föds skall dö

Men glädjens alla blomster
som gro i jordens mull
och alla mänskovarelser
för själva livets skull!
Fast tanken ingen mening vet
för känslan är det evighet.

Så sant så!

Lika tokigt som vi skulle finna det att betala en kvinnlig lektor eller överdirektör mindre än en manlig, lika galet är det att efter kön differentiera lönen för kontoristen, affärsbiträdet eller arbetaren. Invändningen att kvinnorna har större sjukledighet håller inte. Dels är det vissa grupper som drar ner statistiken, långtifrån alla kvinnor är mer sjuka än männen, dels bör avdrag för sjukledighet ordnas på annat sätt än genom lägre lön.

DN 19/2 1954

Tidningen *Vi Kvinnor*
i demokratiskt världsförbund
Utgivare: Andrea Andreen
Redaktionskommitté:
Valborg Svensson, Birgit Ehrén

Utkommer med nio nr per år.
Prenumerationspris per år: Kr. 4: —.
Lösnummer 50 öre (kommissionärer antagas).
Postgiro 51323, Box 18073, Stockholm 18.
Svenska Kvinnors Vänsterförbund.

Förbundsstyrelsens lokaler är belägna i
Kungsgatan 79, Stockholm. Tel. 53 19 61.

VÅR OMSLAGSIDA

är lånad ur en schweizisk bok "Promesse de l'homme" (Paris 1953). Teckningen är utförd av Hans Erni, dikten är skriven av André Bonnard. Professor Bonnard är ordförande i Schweiz' fredskommitté.

UR INNEHÅLLET:

	Sid.
ELISABETH TAMM: Vad händer?	2
Internationella Kvinnodagen 1954	2
EVA PALMÆR: Fredrika Bremers fredsappell	3
BIRGIT JANSSON: Armar uppåt sträck...	5
ELIN WAGNER: Mor Anna Greta	6
BERT BRECHT: Tårar. Dikt	6
ANDREA ANDREEN: Växande enighet mellan kvinnorna	7
MAJ HIRDMAN: Resa i Sovjet 1953	9
VALBORG SVENSSON: Bör mödrahjälpen kvarstå?	10
EIVOR NILSSON: Att bli van... Novell	13
Frågespalt, sömnad, broderi, mat, tävlingsresultat m. m	